

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

— ΜΑΡΟΜΗ ΚΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΣΤΕΑ ΜΟΝΟΝ *Εν *Αθήναις φρ 15 — *Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — *Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΤΟ ΕΒΡΑΙΟΠАЗΑΡΟ.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Κουμουδούρου! Τὴν εἶδομεν, τὴν ἀνέγνωσαμεν, τὴν ἐψηλαφήσαμεν! Ἀλλὰ, βεβαιωθῆτε, ὅτι δὲν εἶχομεν ἀνάγκην οὔτε νὰ τὴν ἴδωμεν, οὔτε νὰ τὴν ἀναγνώσωμεν, οὔτε νὰ τὴν ψηλαφήσωμεν. Τὴν ἔγνωρίζομεν χωρὶς νὰ τὴν προγνωρίζωμεν. Τὴν ἠσθανόμεθα, χωρὶς νὰ τὴν προσθανώμεθα.

Ὅταν μεταβαίνης εἰς φρενοκομεῖον, περιφέρεσαι εἰς τὰς αἰθούσας τῶν διαφόρου βαθμοῦ, ποιῶν καὶ ποσοῦ τρελλῶν, τοὺς ἀκούεις ὁμιλοῦντας ἀναμεταξύ των ἢ κατὰ μόνας, ἀπαντῶντας εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἢ προβάλλοντάς σοι αὐτοὺς ἐρωτήσεις· ὅλα τῶν εἶναι παράδοξα, μορφή, λόγοι, κινήσεις, φυσιογνωμία, σκέψεις. Ὅλα μὴ φυσικά· καὶ ὁμοῦ οὐδεμία σὲ καταλαμβάνει ἐκπληξίς· διότι εὐρίσκεισαι εἰς κατὰστημα τρελλῶν. Δύνανται οἱ τρελλοὶ νὰ σοῦ ἐπιτεθοῦν, νὰ σὲ μυκτῆρῶσιν, νὰ σὲ ἐκλάβουν ὡς ἑκατομμυριοῦχον, ἐνῶ δὲν ἔχεις νὰ τοῖς δώσης ὄβολον, νὰ σὲ προσκυνοῦν ὡς ἡγεμόνα, νὰ σὲ λατρεύουσιν ὡς θεόν καὶ ἔπειτα νὰ σοῦ δίδουν καὶ καμμία κλωτσιά, ἐξ ὧν αὐτῶν σὺ δὲν θὰ ταραχθῆς, τὸ πολὺ θὰ γελάσῃς ἢ θὰ κλαύσῃς. Ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ δὲ οὐδέταξιδεύομεν, εἰς πτωχὸς Χίος ἐφαντάζετο ἑαυτὸν ἐξάδελφον τῆς Βασιλίσσης καὶ ἀνεψιὸν τοῦ Βασιλέως, ἐνίοτε Βασιλέα αὐτὸν τὸν ἴδιον. Ἐκέκτιτο ἰδιοκτησίαν 44,000 θωρηκτῶν ἐν Σεβαστουπόλει, οὐδὲ τὰ ἡμίση, ἔλεγε, πυργωτά. Ἡμεῖς εἴμεθα, κατ' αὐτόν, ἰδιοκτῆτης τοῦ πλοίου. Εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Πετρούπολεως διέθετε πενήντα ἑκατομμύρια πώλια, τὰ ὁποῖα ὁμοῦ ἀντήλλασεν ἀντὶ ἐπενδύτου καὶ ζεύγους ὑποδημάτων. Ἡ Βασίλισσα θὰ τοῦ ἐχάριζεν χρυσοῦ πλαγίαυλον, τὸν ὁποῖον παίζων θὰ τὴν διεσκέδαζεν. Ὁ δὲ ἔψαλλε δὲ καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς. Οὐχ' ἴσασιν—ἐπειδὴ ἦτο τὴν τέχνην τσαγκάρης—θὰ κατασκεύαζε καὶ τὰ αστιβάλια τῆς Βασιλίσσης καὶ τοῦ Βασιλέως.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔλεγε φυσικώτατα καὶ ἡμεῖς τὸν ἠκούομεν φυσικώτατα. Ἰνομάζετο Δημήτρης. Δόγια τοῦ Δημήτρη!

Ἔ! λοιπόν! Δόγια τοῦ Κουμουδούρου σὰς λέγομεν, προκειμένου περὶ τῆς ἀπαντήσεώς του πρὸς τὴν διακοίνωσιν τῶν δυνάμεων.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει κυριαρχεῖ τώρα περισσότερον ἢ πείνα παρὰ ὁ Σουλτάνος. Διὰ τοῦτο εἰς ἀπλούστατος τραπέζιτης Ἑλλῆν, ὁ λεγόμενος Ζαρίφης, κατήγγησε κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας ὁ ἀληθὴς Κυρίαρχος τῆς Σταμπούλ· εἶναι ὁ θεὸς τῆς πείνας· οἱ δὲ εὐφρολογούντες Βυζαντινοὶ ὁμιλοῦντες περὶ αὐτοῦ, δὲν λέγουσιν ὁ Ζαρίφης τοῦ Σουλτάνου, ἀλλὰ ὁ Σουλτάνος τοῦ Ζαρίφη. Ἐν αὐτῇ λοιπόν τῇ πόλει τοῦ Σουλτάνου, τῆς πείνης καὶ τοῦ Ζαρίφη πηγαίνεις ν' ἀγοράσῃς κάτι τι, συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ φίλου σου Κωνσταντινουπολίτου· σοῦ ζητεῖ ὁ Ἑβραῖος ἢ ὁ Τούρκος τοῦ Τσαρσιῦ γρόσια ἑκατὸν, σὺ ἐτοιμάζεσαι ἢ νὰ ἀρνηθῆς τὴν ἀγοράν ἢ νὰ τοῦ δώσης τὸ ὀλιγώτερον ὀγδοῆντα· ἀλλ' εἰς τὰς προπαρασκευάς σου αὐτάς, προπαρασκευάς Τουρκίας, παρεμβαίνει ἡ μεσολάβησις τοῦ φίλου σου, ὡς νὰ εἴπωμεν ἡ μεσολάβησις τῆς Βύρως· εἰκοσι, λέγει εἰς τὸν Ἑβραῖον, ἢ εἰς τὸν Τούρκον, τὸ δίδεις; ὁ Ἑβραῖος ἢ ὁ Τούρκος διεμαρτύρεται, κάμνει τὸν σταυρόν του ἂν εἶσαι χριστιανός, ὀρκίζεται ὅτι μπορεῖ μετ' ὀλίγα λεπτά νὰ χρεωκοπήσῃ ἂν τὸ δώσῃ εἰς αὐτὴν τὴν τιμὴν καὶ σχεδὸν σὲ βάντιζει μετὰ τὰ δάκρυα τῆς ὑποκρισίας του ἢ τὸν σίελον τῆς εὐγλωττίας του· σὺ, σχεδὸν συγκεκνημένος—ὡς νὰ ἐλέγομεν ἡ Ἀγγλία ἀπέναντι τοῦ Κουμουδούρου—μὴ θέλων νὰ φέρῃς τοιαύτην καταστροφὴν, κάμνεις νὰ φύγῃς· σὲ παρακολουθεῖ καὶ ὁ φίλος σου· ἀλλὰ ποῦ νὰ φύγῃς; Ὁ Τούρκος ἢ ὁ Ἑβραῖος σὲ κυνηγᾷ. Τί δίδεις; Ἐλαα! Δῶσε ἐναντητὰ πέντε, μὰ τὸ θεὸ χάιν, δὲν πιστεύεις, δῶσε ἐναντητὰ. Τί δίδεις ἐσὺ· δὲν πειράζει· ἐδῶ εἶναι παζάρι· δῶσε δέκα, δῶσε πέντε, πάστο χάρισμα. Ὅποτε ὁ φίλος παρεμβαίνει μετ' ὑφὸς ἀποφασιστικόν. Τὸ δίδεις εἰκοσι; Ὁ τόνος μετὰ τὸν ὁποῖον τὸ εἶπεν ἔπειτα τὸν Ἑβραῖον ὅτι κιν-

δυνεύει να χάση τα είκοσι και μετ' ὀλίγα λεπτά τὸ πρῶ-

μα εἶναι εἰς χεῖράς σας. Ἀντικαταστήσατε τὸν Κουμουνοῦρον διὰ τοῦ Ἑβραίου ἢ τοῦ Τούρκου καὶ ἔχετε ὅλον τὸ πνεῦμα τῆς ἀπαντήσεως τοῦ πρὸς τὴν διακοίνωσιν τῶν δυνάμεων.

Ἐβραϊσμοὶ ὅτι θὰ λάβω ὅλην τὴν Ἠπειρον καὶ τὴν Θεσσαλίαν—τὰ ἑκατὸν τοῦ Ἑβραίου—ἀλλὰ σεῖς τώρα μὲν προτείνετε ἄλλην ὀρθοτικὴν γραμμὴν—τὰ εἰκοσι τοῦ φίλου σας.—Ἄλλ' αὐτὴ ἡ γραμμὴ δὲν μοι συμφέρει ὅλους διόλου· δὲν εὕρισκω εἰς αὐτὴν καμμίαν φυσικὴν ὑπεράσπιον, προβλέπω ἐν τῷ παρόντι μὲν ὅτι θὰ ἔχω δυσχερείας, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι κινδύνους.—Αἱ περὶ χρεωκοπίας ἀπειλαὶ τοῦ Ἑβραίου.—Οὐχ ἤσπον ἀπέναντι τῆς προσκλήσεως τῆς Ἑβραϊκῆς ἀναγκάζομαι νὰ ἐρωτήσω ἂν τοῦλάχιστον καὶ ἡ λύσις αὐτῆ θὰ ἐπέλθῃ ταχέως καὶ εἰρηνικῶς.—Τὸ τί διδύκετε; τοῦ ἔμπορου.—Μετὰ λύπης ἡ κυβέρνησις τοῦ Βασιλέως ἔμαθεν ὅτι ἡ προσδοκία διαταράξεως τῆς εἰρήνης ἤρκεσεν ὅπως ἀγάγῃ τὴν Ἑβρώπην εἰς τροποποίησιν τῆς ἐν Βερολίῳ ληρηθείσης ἀποφάσεως αὐτῆς.—Ἡ λύπη τὴν ὅποιαν ἠσθάνθη ὁ Ἑβραῖος ὅταν ἤκουσε τὰ εἰκοσι τοῦ φίλου σου.—Ἡ Ἑλλάς ἐπιθυμεῖ τὴν εἰρήνην καὶ εἶναι εὐγνώμων πρὸς τὴν Ἑβρώπην· οὕτω θέλει σπεύσει εἰς τὴν κατάληψιν τῶν ἀντικουσοῶν αὐτῆ χωρῶν.—Τὸ : Ἐλα πάροσο! τοῦ Ἑβραίου.—Ἀλλὰ μεθ' ὅλην αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν τοῦ νὰ βαδίσῃ ἐν τῇ ὁδῷ τῆς εἰρήνης, οὔτε ἑαυτῆς οὔτε γενναίων δι' αὐτὴν νομίζει νὰ βλέπῃ ἐγκαταλειμμένα εἰς τὴν παροῦσαν αὐτῶν τύχην τὰ τέκνα τῆς, ἅτινα ἀφίονται ἐκτὸς τῆς νέας γραμμῆς.—Ἡ τελευταία φλυαρία τοῦ Ἑβραίου ὅστις ἐν ὧσ' εἶπε τὸ διδοῖ προσθέτει συγχρόνως: Ζημιόνομασαι μὰ τὸν σταυρὸ!

Συνδιασκέψεως καὶ θὰ ἐξηκολούθει παρασκευαζόμενος ἡρέμα, ἐπολύων τοὺς ἄγχι τοῦδε ἀπογυμνασθέντας ἄνδρας, κρατῶν τὴν ἐφευρέτην ἐπὶ δύο τρεῖς μῆνας, ἀπολύων εἰτα καὶ αὐτὴν, προσκαλῶν τὴν ἐθνοφρουρὰν εἰς γυμνασία κατὰ νομοῦς, ἐπαρχίας καὶ δήμους καὶ ἀναμένων τὴν πρώτην εὐκαιρίαν ὅπως ρίψῃ τὸν δαυλὸν τοῦ πολέμου εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολήν.

Ἐναντὶ τούτων προϋτίμησε νὰ ἐξευτελισθῇ ἐξευτελίσας τὴν Ἑλλάδα καὶ τώρα μετανοεῖ ὡς ὁ Ἰούδας χωρὶς νὰ ἔχῃ ὄμωσιν καὶ τὸ θάρρος ἐνός Ἰούδα ὅπως ἐν ταῖς ἀγίαις αὐταῖς ἡμέραις ἐξαγοράσῃ τὴν ψυχὴν του ἀντὶ ἀγγέλων.

Καλιθέαν.

ΕΝΤΥΠΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἐθνικοῦ Δεσμοῦ

(Ἐκ τοῦ Λόγου Ῥηγοπούλου)

Ὁ ἔθνικος Δεσμός εἶναι, ὡς εἶπεν, φωνογραφία πολιτικὴ, εἶναι λαμπὰς ἡλεκτρικὴ τοῦ πνεύματος, εἶναι μηχανὴ πρὸς ἐξόδον ἐκ τῆς ἀβύσσου, εἶναι σιδηροδρομὸς, δι' οὗ θὰ μεταφέρωμεν τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς εἰσεί. ὑποδουλωμένους ἀδελφοὺς μας, οἵτινες ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ περιμένουν τὰρ ἡμῶν βοήθειαν, βασιανίζοντες ἀπὸ τὸν Ἀσιανὸν ἡμῶν τύραννον καὶ ἀπειλούμενοι ἄδη ἀπὸ νέου καὶ διαφόρους κινδύνους.

Ἡδῆ, Κύριοι, πρὸς λύσιν τοῦ σημερινοῦ ἡμῶν ζητήματος ἐνάγκη ν' ἀναβῶμεν μακρὰν, ὑψηλὰ εἰς τοὺς Ὀλύμπους καὶ ἐτι πλέον, εἰς τὴν γένεσιν τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος. Ἀπὸ τὰ ὕψη ἐκεῖνα θὰ φέρωμεν τὸ σωτήριον φῶς εἰς τὸ σκοτεινὸν σπήλαιον· ἐκεῖ θὰ εὕρωμεν τὸ ἀληθὲς νῆμα, δι' οὗ θὰ εἰσελθῶμεν εἰς τὸν λαβύρινθον καὶ θὰ φρονεύσωμεν, ὡς ἄλλοι Θεοεῖς, τὸν φοβερὸν Μινώταυρον.

Ἡδῆ, Κύριοι, εἰς ὅσων εἶπομεν, πῶς δυνάμεθα νὰ ἐκφράσωμεν, διὰ μονογραφίας, τὸ Ἀνατολικὸν ἢ Ἑλληνικὸν ζήτημα ἀπ' ἀρχῆς αὐτοῦ μέχρι τέλους; Ὅταν ὁ Ἑλληνισμὸς προσβάλλεται, τότε τὸ ζήτημα ἐκεῖνο εἶναι μίᾳ ἀντινομίᾳ πόλεμος ἢ αἰτία πολέμου· εἶναι ἐν δράμα τοῦ Σαίξπηρ. Ὅταν δὲ ὁ Ἑλληνισμὸς ἀφίεται ἐλεύθερος καὶ δικαιούται τότε τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα εἶναι μίᾳ ἀρμοσίᾳ—ἱστορικῶς, ἐκπολιτιστικῆ λαμπαδοφορία, πολιτικῶς, ἰσορροπία τοῦ κόσμου, οικονομολογικῶς, αὐξήσις τῆς παραγωγῆς τοῦ παγκοσμίου πλούτου· εἶναι γαλήνη τοῦ Ὀλύμπου, μεταμόρφωσις τοῦ Θαβῶρ, ἐν δράμα τοῦ Σοφοκλέους.

Τοῦ πρώτου λοιπὸν τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος ὁ Ὅμηρος ἦτο ὁ ψᾶλτης, ὁ Γλάδσταν ἦτο ὁ ἱστορικὸς... Ἐνας εἶλεται, ὁ φυσιοδίφης αὐτοῦ· καὶ Ἰδοῦ εὐρέθη· εἶναι ὁ κ. Σχλίεμαν, ὁ ἀνακαλύψας ὑπὸ τὴν γῆν τὸ Ἀνατολικὸν ἐκεῖνο ζήτημα. Τὸ δὲ ἐν Ἀθήναις ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθὲν ὠραῖον οἰκοδόμημα Ἰλλου Μέλαθρον ἤξευρετε τί εἶναι; εἶναι ἀρχιτεκτονικὸν τι σκιαγράφημα τοῦ πρώτου Ἀνατολικοῦ ζητήματος.

Σὰς διαβεβαιώμεν ὅτι τὰς γραμμὰς αὐτὰς οὐδεὶς ἐμπνέει χόλος· διότι, ὅσην χολὴν εἶχομεν τὴν ἐξαντλήσαμεν ἐναντίον τοῦ κ. Κουμουνοῦρου καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤσπον ἐναντίον ὅλων τῶν πολιτευομένων τῆς Ἑλλάδος. Τώρα ἔχομεν τὴν ἀπάθειαν τοῦ ἀπηλιπισμένου. Τοιαύτην ἀπάθειαν μᾶς διηγῆθη ὅτι εἶχεν εἰς Χίος κατὰ τὴν ὥραν τοῦ σεισμοῦ ὅστις εὐρέθη δὲν ἔξυρμεν ποῦ τὴν στιγμήν τῆς καταστροφῆς, ὁ δὲ τρόμος τοῦ τρικλοῦτος ἦτο ὥστε νομίζων ὅτι δὲν ἦτο σεισμός, ἀλλὰ τέλος τοῦ κόσμου, δὲν τὸ κούνησε ἀπὸ τὴν θέσιν του ἤτις τῷ ἐφαίνετο λίαν ἐπισημῆς καὶ ἀκριβῆς διότι δὲν τὸ ἐκούνησεν ἐσώθη. Ἡμεῖς βεβαίως ἐκ τῆς ἀπαθείας μας οὐδεμίαν προσδοκῶμεν σωτηρίαν, ἀλλ' ἀπέναντι τῆς τρομερᾶς θέσεως εἰς ἣν μᾶς ἔφερον ἡ ἀπάντησις τοῦ κ. Κουμουνοῦρου εὕρισκόμεθα εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου ὅστις ἐνώπιον πολλῶν καταστροφῶν πληττουσῶν αὐτὸν βλέπει αἴφνης ζηραινόμενος τὰς πηγὰς τῶν δακρῶν, ὅπως τοῦ σεισμοῦ διαρκούντος ζηραινόμενος αἱ πηγαὶ τῶν ὑδάτων.

Ὁ κ. Κουμουνοῦρος εἶχε δύο μεγάλας ὁδοὺς τιμῆς καὶ καθήκοντος ἐνώπιόν του. Ἐὰν μὲν ἔβλεπε τὸν τόπον ἀρκούντως παρεσκευασμένον πρὸς πόλεμον θὰ ἀπέκρουε τὸ ἄδωρον τῆς Ἑβρώπης ἄδωρον καὶ θ' ἀνελάμβανε πόλεμον οὐχὶ συμφέροντος ἢ κατακτῆσεως, ἀλλὰ πόλεμον τιμῆς διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ διὰ τὴν Ἑβρώπην αὐτήν. Ἐὰν δὲ ἔβλεπε πολὺ ἄνισους τὰς δυνάμεις τοῦ τόπου τοῦ πρὸς τὰς δυνάμεις τοῦ ἀντιπάλου θὰ ἐκήρυττεν ὅτι δὲν ἔνοιε οὔτε κατὰ κεραίαν νὰ παρεκκλίνῃ τῆς γραμμῆς τῆς

Πάσχα.

Ἐξ ὅλων τῶν διατυπώσεων τοῦ Πάσχα τὸ φίλημα εἶναι τὸ θεολογικώτερον, τὸ ποιητικώτερον, τὸ ἱεραιότερον, τὸ φιλανθρωπώτερον, τὸ χριστιανικώτερον.

Ἀλλὰ πόσον θὰ ἦτο τελειότερον τὸ Πάσχα ἂν τὸ φίλημα ἐπετρέπετο εἰς εὐρυτέρας διαστάσεις, ἂν ἐπεβάλλετο μάλιστα ὑπὸ τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας εἰς πάντας καὶ εἰς πάσας; Χριστὸς ἀνίστη, ἀγάπη μου. Οὕτω θὰ ἠναγκάζετο νὰ μοὶ δώσῃς τὸ φίλημα τὸ ὅποιον καθυστερεῖς τόσον καιρὸν καὶ ἐγὼ θὰ ἐπίστευον περισσότερο εἰς τὴν θεότητα καὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ.

Τὰ κοκκινωχρωματισμένα αὐγὰ ὑπενθυμίζουσιν εἰς τοὺς χριστιανούς τὸν ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου φιλεβραίου ἀγγέλου φόνον ὅλων τῶν πρωτοτόκων Αἰγυπτίων. Τὸ κόκκινον χροῖμα τῶν αὐγῶν εἶναι πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ αἵματος τῶν ἀλλοφύλων. Ἐρέτος, ὅτε δὲν θὰ γύσωμεν τὸ αἷμα τῶν ἐχθρῶν μας, μὲ τί θὰ βάψωμεν τὰ ὦσ'; Ἀλλὰ μὲ οἰανδήποτε βαφὴν καὶ ἂν τὰ βάψετε, μὴ λησμονήσητε ὅτι τὰ φλοῦδια ἀνήκουσιν εἰς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Κουμουνοῦρου.

Οἱ ἄνθρωποι ἐπλασαν τὴν ἑορτὴν τῆς ἀναστάσεως διὰ νὰ πανηγυρῶσιν τὴν ἀναγέννησιν τῆς κατὰ τὸν χειμῶνα νεκρᾶς φύσεως. φοβούμεθα ὅτι οἱ θεοὶ τοῦ κόσμου ἐκ τῆς φύσεως ἐγεννήθησαν καὶ εἰς τὴν φύσιν θὰ καταλήξωσι.

Χριστὸς ἀνίστη—Ἀληθῶς, ἀνίστη. Βεβαίωτερον καὶ ψηλαφητότερον θὰ ἦτο, ἂν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἐχαιρετώμεθα πρὸς ἀλλήλους ἵνα μὴ λησμονήσωμεν ποτε τὰς ἡμέρας ταύτας μὲ τὸν ἐξῆς τύπον: Κουμουνοῦρος προδότης—Ἀληθῶς, προδότης.

Παρατηρήθη ὅτι ἐξ ὅλων τῶν ζώων αἱ Κυριαὶ πρὸ πάντων ἀνυπομονοῦσι περισσότερο διὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναστάσεως· διότι μετὰ τὴν ὥραν ταύτην εἶναι βέβαιαι ὅτι πᾶσαι—ὠραὶαι τε καὶ μὴ—θὰ κοιμηθῶσι γλυκύτερον.

Μίαν εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς ἄλλοις ὀφείλομεν εἰς τὴν Κυριακὴν τῆς ἀναστάσεως ὅτι μᾶς ἀπαλλάττει τῆς τεσσαρακοστῆς.

Ἡ πρώτη εὐαγγελισθεῖσα τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ λέγεται ὅτι ἦτο γυνὴ· δὲν ἀπορῶ λοιπὸν διὰ τὴν ταχέως διεδόθη ἀνά τὴν ὑψηλίον ὁ χριστιανισμὸς.

Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ὡς χριστιανοὶ ἐορτάζομεν σήμερον τὴν ἀνάστασιν· οἱ Τούρκοι ποῖαν ἑορτὴν ἐορτάζουσιν ἀρὰ γε; Δὲν θὰ ἦτο ἀληθέστερον, ἂν οἱ Τούρκοι ἐώρταζαν τὴν ἀνάστασιν καὶ ἡμεῖς τὴν κοίμησιν;

Ἀναστὰς ὁ Κύριος, κατέλιπεν ἐν τάφῳ τὰς σινδόνας αὐτοῦ καὶ τὰ σουδάρια· ἐρωτᾶται, ἂν ὁ Κουμουνοῦρος ἦτο εἰς τὴν θέσιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀνίστατο ἐκ τοῦ τάφου, θὰ παρέβλεπε τὰ σουδάρια του; Πιστεύομεν ὅτι θὰ ἔλεγε—Βασίλη, μὴ λησμονήσης τὰ σουδάρια.

Μετὰ τὰ πάθη εἶναι λίαν εὐλογον νὰ ἐρχεται ἡ ἀνάστασις. Ἀλλὰ διὰ τὴν ἀνάστασιν νὰ διαδεχθῶσι ὑστερον τὰ πάθη;

Μέχρις οὗ φθάσωμεν εἰς τὸ πάσχα πόσαι χιλιάδες ὀκτάδες φασουλίων καταναλίσκονται ἐπὶ γῆς; Ὅποια μεγάλη τυραννία δι' ἐν ψητὸν τῆς σουβλάς!

Χεσμέσ ὁ Ἰμβριος.

ΠΑΣΧΑ.

Ὁ γυῖος τῆς Παναγίας, ἀδέλφια, ἀνεστήθη... Δὲν ἦταν Ἰουδαῖος, Ῥωμαῖος, Ἑγγλέζος, Γάλλος, Οὐτ' εἰς κανένα δῆμο ἐπολιτογραφῆθη· Ἐἶχε τὴ γῆ πατρίδα σὰν ἄνθρωπος μέγας. Ἀληθινὸς Κομμουνὸς κτυποῦσε τοὺς τυράννους Μ' ἐκεῖνα του τὰ λόγια ποῦ ἔκοβαν σὰν σπαθί· Μὰ εἶχε καὶ τὸ θάρρος γι' αὐτὰ νὰ σταυρωθῇ. Δὲν ἦταν δημοκράτης ἀπὸ τοῦ; τσαρλατάνους... Σὰν τὸν Χριστὸ κανένας ποῦ τώρα νὰ βρεθῇ;

Γιατί, γιατί ὁ κόσμος νὰ μὴ ἴμορῃ νὰ ζῆσῃ Μὲ τοῦ Χριστοῦ τοὺς νόμους καὶ τὰς ἀρχάς;... γιατί Πατρίς μας νὰ μὴ ἦναι ἡ Λόνδρα, τὸ Παρίσι, Ἡ Κίνα, τὸ Μπρόκον, ἡ Τζιά, οἱ Κοκκωτοὶ; Γιατί τὴ Θεσσαλία καὶ τὰ ἄλλα μας τὰ μέρη Νὰ τὰ πατοῦν μονάχα οἱ Τούρκοι καὶ ὄχι ἡμεῖς; Γιατί νὰ μὴ πηδοῦμε καὶ ἐξω τῆς γραμμῆς, Χωρὶς ἐπιστρατείας καὶ τόσο νταραβέρι, Καὶ δίχως ρεζιλίκια τῆς ἐθνικῆς τιμῆς;

Ὡ! ἂν ἴμορῶσες, κόσμε ἀντίχριστε, νὰ ζήσης Καθὼς ὁ Ναζωραῖος σ' ἐδίδαξε, ὡ τότε Δὲν θὰ ἔχες βασιλείας καὶ οὔτε κυβερνήσεις, Ὡ καὶ λίαν Κουμουνοῦροι καὶ πρέσβεις Κουτουριώται. Ἦθελε κάθῃ πρᾶγμα κοινὸ παντοῦ νὰ γίνῃ, Ἀκόμη καὶ ἡ γυναῖκες... τί τὸ ληψα νὰ πῶ; Τὴν κοινοκτημοσύνην ἂν σ' ὅλα ἀγαπῶ, Ἀλλ' ὁμως ἡ γυναῖκα ξεχωριστὰ ἄς μείνῃ· Μόνον αὐτοῦ δὲν βλέπω κοινωφελὴ σκοπὸ.

Ὅλα στὸν κόσμῳ τότε θὰ ἦσαν γάλα μέλι, Παράδεισος καὶ κάτω, παράδεισος καὶ ἀπάνω, Καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ ζοῦσαν μαζὶ τους σὰν ἀγγέλοι... Μὰ σήμερα;.. κατὰρα! τὰ λόγια μόνον χάνω. Ὡ! ἐβγα ἀπ' τὸν τάφο ἀρχήτερα μιά ὥρα, Θεάνθρωπε Χριστέ μου, νὰ πάψω τὸ θυμὸ... Μοῦ ἔξεραν τὸ λάδι καὶ ἡ ράβια τὸ λαμὸ, Καὶ φανερὰ σὰς λέγω πῶς ὅπως εἶμαι τώρα Ἀλίγο ζουμί βιδέλου τῆς Πούρτας προτιμῶ.

Souris

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

Ἀριστείδης Οἰκονόμος.

Ἐάν θεωρήσωμεν τὸν πρῶτον εἰσγγελέα Ἑβρετῶν ὡς ἀπαύγασμα τῆς μετὰ τὴν μεταπολίτευσιν γενεᾶς, πρέπει να συμπεράνωμεν ὅτι ἡ περίοδος αὕτη τῆς ἱστορίας ἡμῶν μῆτε ἐπὶ εὐμαθείᾳ διακρίνεται, μῆτε ἐπὶ βαθύτητι κρίσεως καὶ φρονήματος. Ἰσως ἀπορήσῃ καὶ ὁ ἴδιος πῶς γίνεται ὁ παρῶν λόγος περὶ αὐτοῦ· ἀλλὰ πολὺ πρότερον ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ θα ἀπόρησε πῶς κατωρθώθη, ἔστω καὶ ἐπὶ τῆς γνῶμῆς, νὰ ἀποπληρηθῇ ἡ κοινὴ γνώμη περὶ τῆς ἀξίας του καὶ νὰ πιστευθῇ ὅτι ἔχει πολιτικὰ τινα προσόντα. Τὸν Ἀριστείδην ὠρέλλισε τὰ μέγιστα ἢ κατὰ τῶν πολιτικῶν ἐν γένει ἀνδρῶν κατακραυγῇ τοῦ ἔθνους. Ὡθούμενος ὑπὸ ἐμφύτου καὶ ὑπόλου φιλοδοξίας, ἐνόμισεν ὅτι ἀρκεῖ νὰ ἀρνηθῆται τὴν ἀξίαν τῶν ἄλλων, ὅπως ἀποδείξῃ τὴν ἑαυτοῦ· ἀλλ' ὅταν εἰσηλθεν ἐντὸς τῆς Βουλῆς καὶ ἔσχε πλήρη τὴν ἐλευθερίαν του, ἀπεδείχθη ὁ μετριώτερος πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνων ὀνειρευθέντων πρωθυπουργῶν. Καὶ περὶ δεκάδων ἑνιαυτῶν συ-ειθισμένος εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ βήματος ἀπαγγελίαν, ὅχι μόνον οὐδὲν ζήτημα πραγματικὸν διεπραγματεύθη ἐπιτυχῶς, ἀλλ' ἀπεκάλυψεν εἰς τὸ ἐκπεπληγμένον κοινὸν τοσαύτην πεζότητα περὶ τὰ πολιτικὰ ἰδίως ζητήματα, ὥστε πλέον ἢ ἀπαξ ἔμεινεν ἐννεὸς ἐπὶ τοῦ βήματος, μὴ γνωρίζων πῶς νὰ καταστρέψῃ τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον αὐτοχρημα ἐξόντωσεν ἐν ὅσῳ ἐλάλει. Ἀλλως τε τὰ ρητορικά του χαρίσματα εἶναι ἐλάχιστα. Ἐνεκα τοῦ μικροτάτου αὐτοῦ σώματος καὶ ἀν τὴν σάλπιγγα τῆς συντελείας ἐκράτει εἰς τὰ χεῖλη, οὐδέποτε θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὴν προσοχὴν τῶν ἀκρατῶν· διότι καὶ ἡ ψυχὴ του εἶναι μικρὰ καὶ ἐν τῷ βίῳ καὶ ἐπὶ τοῦ βήματος, ὁ δὲ λόγος του οὐδέμιαν κέκτῃται πάθος χροιάν. Τούναντιον διατηρεῖ καὶ ἐπὶ τοῦ βήματος ὅλην τὴν προφανεστάτην ἐκείνην πανουργίαν τοῦ βλέμματος, ἥτις τὴν ἀντιπάθειαν μᾶλλον καὶ τὴν περιφρόνησιν προκαλεῖ ἢ τὸ ἐνδιαφέρον. Καὶ προσπαθεῖ μὲν διὰ τινῶν ἐπιτετηδευμένων εὐφυολογιῶν νὰ καλλύῃ τὴν ψυχρὰν μονοτονίαν τοῦ λόγου του, ἀλλὰ φεῦ! καὶ αὗται αἱ εὐφυολογίαι του ἔχουσιν ὕρος διηγηματικῶν καὶ μαλακτικῶν, καλὰ μὲν ὅταν ἐξέρχωνται ἐκ τοῦ στόματος γραδὸς παρὰ τῆ ἐστία καθήμενης, ἀνεπιτήδεια ὅμως καὶ οἰκτραὶ ὅταν προέρχωνται ἀπὸ βουλευτικῆς βήματος.

Ἀλλὰ τὸν Οἰκονόμον σπουδάζει τις τελειώτερον ἐν τοῖς ἀρθροῖς τῶν Νέων Ἰδεῶν. Οὐδέποτε ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἐγράφησαν τοιαῦται καὶ τοσαῦται μωρολογίαι ὑπὸ τε πολιτικῆν καὶ φιλολογικῆν ἐποψίν. Ὁ ἀρχισυντάκτης τῶν Νέων Ἰδεῶν εἶναι δευτέρα ἐκδοσις Ἐξαρχοπούλου πολιτευτοῦ. Τοσαύτη σύγχυσις, τοσαύτη φαντασιοπληξία, τοσαύτη ἀσυναρτησία, τοσαύτη ἀμάθεια καὶ τοσαύτη ἀγυρτία συγχρόνως δυσκόλως τόλμα τις νὰ φαντασθῇ ὅτι συνωστίσθησαν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κεφαλὴν. Ἄνευ ὑπερβολῆς οὐδέποτε ἔγραψε κατὰ συνέθειαν δύο γραμμὰς ὅπως οὐδὲν ἀνεκτὰς κατακρευοργεῖ τὴν ἀνθρωπίνην λογικὴν, κατακρευοργεῖ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν μετὰ τοσαύτης θρασύτητος καὶ ἀσπλαγχνίας, ὥστε ὁ εὐαίσθητος ἀναγνώστης καὶ ἀκούσιως φαντάζεται ὅτι δὲν ἔχει ἐνώπιόν του ἀνθρώπον σκεπτόμενον, ἀλλὰ τετραπόδον τι, λακτίζον ἀδιακρίτως τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν καρδίαν του. Πάντες οἱ ἀνθρώποι εἶναι λογικώτεροι γράφοντες παρὰ λαλοῦντες· διότι γράφοντες ἔχουσι καιρὸν νὰ σκέπτονται περισσότερον· ἀλλ' εἰς τὸν κ. Οἰκονόμον συμβαίνει ὅπως τούναντιον· διότι φαίνεται ὅταν

μὲν λαλῇ ἐνώπιον ἄλλων ἀναγκάζεται ὑπὸ τῆς φιλοτιμίας τοῦ νὰ μὴ φανῇ γελοῖος· ὅταν ὅμως γράφῃ μόνος, ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἡ διάνοιά του ἀποπτύει πάντα χαλινόν· τοῦθ' ὀπερ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἀνθρωπιστικὸς οὗτος καὶ τὴν μικροσκοπικὴν δόσιν τοῦ λογικοῦ, ἢν ἔχουσιν ἐνίοτε οἱ λόγοι του, δὲν ἀντλεῖ ἐξ ἑαυτοῦ ἀλλ' ἐκ τῶν ἄλλων. Καὶ μὴ φανῇ τοῦτο παράδοξον· πρὸ πολλοῦ διάσημὸς τις φρενολόγος παρετήρησεν ὅτι οἱ φρενοβλαβεῖς ὠφελοῦνται σπουδαίως καὶ συνέρχονται βαθμηδὸν εἰς ἑαυτοὺς διὰ τῆς πρὸς λογικοὺς ἀνθρώπους συναστροφῆς. Ἀλλ' ἡ νόσος τοῦ κ. Οἰκονόμου φθάνει εἰς τὸ διαπασῶν τῆς κωμικότητος, ὅταν ἐνίοτε ἀπιπταὶ ζητημάτων συνταγματικῶν. Ἡ λεπτὴ φύσις τοῦ συνταγματικῆς μηχανισμοῦ εἶναι ὅ,τι δύναται τις νὰ φαντασθῇ ἐναντιώτερον τῆς διανοίας του. Ἡ διάκρισις τῶν ἐξουσιῶν, τὰ προνόμια τοῦ στέμματος, ἡ πολιτικὴ καὶ νομοθετικὴ ἐξουσία τῆς Βουλῆς, ἡ κυριαρχία τοῦ ἔθνους εἶναι πόσα θηρία τὰ ὁποῖα ἐγκατοικοῦσιν ἐντὸς τῆς κεφαλῆς του, ὀρχοῦμενα νυχθημερὸν μανιωδῶς, καὶ κατατρώγοντα καθ' ἑκάστην μίαν οὐγγίαν ἐκ τοῦ φύσει ὀλίγου καὶ νοσηροῦ αὐτοῦ μυελοῦ.

Ποῖον λοιπὸν εἶναι τὸ προσὸν τοῦ Ἀριστείδου Οἰκονόμου; Ἡ φρασεολογία. Ὅταν ἀπεφάσις νὰ πολιτευθῇ ἵνα ἱκανοποιήτῃ ὑπολὸν φιλοδοξίαν, ἐζήτησε νὰ ἀκολουθῆ τὰ ἴχνη τοῦ Δελγησώργου, τοῦ Τρικούπη καὶ τοῦ Κουμουνοῦρου. Ἀπεφάσις νὰ ἦναι δηλαδὴ καὶ αὐτὸς φιλελεύθερος, ὅπως κέρδιση τὴν κοινὴν γνώμην. Τί ἐπραξε λοιπὸν; Ἀπεστήθισεν ὅλας τὰς φράσεις τοῦ Δαντὸν καὶ τοῦ Ροβερσπέρου ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Σίμου μεταφραθείσης ἱστορίας τοῦ κ. Μινιέ· καὶ ἐπίστευσεν εὐλικρινῶς καὶ πιστεύει εἰσέτι, ὅτι μὲ μόνας τὰς φράσεις θὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν! Ἀλλ' ἦτο καὶ ἀδύνατον νὰ μελετήσῃ τι βαθύτερον καὶ σπουδαιότερον καὶ ἰθὺς κερδέστερον· διότι ἡ ἰδιοκρασία τοῦ πνεύματός του εἶναι ἡ ἐπιπολαιότης, ἡ ἀγυρτία καὶ ἡ ἐπίδειξις. Διὰ τοῦτο μέχρι μὲν τῆς εἰς τὴν βουλὴν εἰσόδου του κατώθου νὰ ἀπατήσῃ τοὺς ἀπλουστέρους ὅτι κατὰ τι σκέπτεται· ἀπ' ὅτου ὅμως ἐξελέγη βουλευτῆς, ἀπ' ὅτου εὐρέθη ἀντιμέτωπος τῶν ζητημάτων καὶ ὁ τυρλότερος εἶδε τὴν γυμνότητα τῆς οὐσίας αὐτοῦ. Ἄν δὲ μὴ ἦκαζε, τοσοῦτος φλογερὸν, τὸ ἐξωτερικὸν ζήτημα, ἤθελε καταντήσῃ ὁ Ἀριστείδης ἐντὸς τῆς Βουλῆς· μία τῶν ταρπνοτέρων διασκεδάσεων· ἀλλὰ τὸ ζήτημα τὸ ἐξωτερικόν, ὡς πᾶς τις εὐκόλως ἐννοεῖ, εἶναι ἐξ ἐκείνων περὶ οὗ δύναται τις νὰ λαλῇ ἤττον ἀκινδύνως καὶ νὰ δημοκοπῇ ἔσω καὶ μὲ ἐλάχιστα κεφάλαια.

Ἴδια ὅμως ἡ πολιτεία του ὡς βουλευτοῦ εἶναι ἀξία πάσης μομφῆς. Ἐν πάσαις ταῖς ψηφοφορίαις συνεψήφισε μετὰ τοῦ Κουμουνοῦρου, εἴτε ἀντιπολιτευομένου τούτου, εἴτε κυβερνήσαντος. Ἐπιδιώκει—διὰ τῶν φράσεων πάντοτε—νὰ παραστήσῃ ἑαυτὸν ὡς τίμιον πολιτευτὴν, ἀλλὰ τὴν ψῆφον του χαρίζει εἰς τὸ φαυλότερον τῶν κομμάτων, διότι φαντάζεται ὅτι ἡ ὕψους τοῦ κ. Τρικούπη εἶναι ταπεινώσεως ἑαυτοῦ. Οὐχ ἦττον ἐν οὐδεμιᾷ ἀγορεύσει του ἐλησμώνησε ὅτι διαφέρει καὶ τοῦ Κουμουνοῦρου καὶ τοῦ Τρικούπη. Ἡ ἀξίωσις αὕτη φαιδρύνει καὶ διασκεδάζει πολλοὺς· ἀλλ' ἡμεῖς εὐρίσκομεν ἐπονεϊδίστον καὶ κατὰπτυστον τὴν διαγωγὴν ταύτην ὀλίγων τινῶν λογοκένων ἀνεξαρτήτων βουλευτῶν, οἵτινες ἐνίσχυσαν τὸν Κουμουνοῦρον χάριν προσωπικῶν μικροφιλοτιμιῶν καὶ ἀντιζηλιῶν, ὅπως παραγάγῃ οὗτος τὸ ἔθνος εἰς τὴν προδοσίαν. Σήμερον ὁ Οἰκονόμος ἐπιζητεῖ ὑπόπλως νὰ ἐπιρρίψῃ τὴν εὐθύνην τῆς ἀποτυχίας τοῦ ἐξωτερικοῦ ζητήματος ἐπὶ τὴν βασιλείαν· διότι οὐδὲ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐννοῇ, ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς σήμερον καταδικάζει τὰς τετριμμένας ταύτας δημοκοπίας. Ἐάν δ

Κουμουνοῦρος εἶναι προδότης, μέγα μέρος τῆς προδοσίας πίπτει ἐπὶ τῆς ράχως τοῦ Οἰκονόμου, τοῦ Μεσσηνέζη καὶ τῶν ἄλλων ἐκείνων βουλευτῶν, οἵτινες κατηνάλωσαν τὰ κεφάλαια τῆς παρὰ τῇ κοινῇ γνώμῃ ὑπολήψεως τῶν ὡς ἀνεξαρτήτων, πρὸς ὄφελος καὶ μόνον τοῦ Κουμουνοῦρου καὶ πρὸς ὄνειδος καὶ ταπεινώσιν τῆς πατρίδος.

Δός του.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ὁ κ. πρωθυπουργός μας ἔχει καὶ αὐτὸς τὴν συνείδησίν του. Περὶ δυσμᾶς βίου εὐρίσκόμενος ἐζήτησε νὰ φρονίσῃ καὶ περὶ τῆς ψυχῆς του. Ἀφοῦ κατησώτευσεν τὸ ἑλληνικὸν χρῆμα, ἐσκέφθη νὰ κερδίσῃ φήμην σωτήρος τοῦ ἑλληνικοῦ αἵματος. Ἀλλὰ ποῦ ἐλησμώνησεν ὅτι ὅλος ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τὸ χρῆμα τὸ λέγει : αἱμά του ;

Ἡ Ἐφημερὶς ἐπικαλεῖται νὰ τεθοῦν ὄρια εἰς τὸ περὶ ὄριων ζήτημα. Πόσοι πλὴν τῆς Ἐφημερίδος θὰ νύχοντο νὰ τεθοῦν ὄρια εἰς τὰ περὶ ὄριων ἀρθρα τοῦ Καμπούρογλου;

Μεταξὺ δύο ἐπιστράτων. — Ζήτω ὁ πόλεμος ! — Γιούχα ὁ πόλεμος !

Μᾶς φαίνεται ὅτι ὁ κ. Καίσαρς θὰ ἐξῆπτε περισσότερον τὸ πατριωτικὸν αἶσθημα ἐὰν ἐπέγραφε τὸ ἐμβλητήριόν του ὄχι Ἡπειρος-Θεσσαλία, ἀλλὰ : Πόντος-Θεσσαλία.

Ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ «Θεσσαλία» εἰσερχόμεθα εἰς τὸν λιμένα Πειραιῶς καὶ πρὸ τῶν ὄχρωμάτων τοῦ κ. Μπούμπουλη: — Θὰ κάνουν δουλειὰ τὰ κανόνια τοῦ κ. Μπούμπουλη ; — Ἄν πάρουν καθάρσιον !

Τί νὰ καταλαμβάνουν ἄρα γὰ αἱ μελαίνιμονες καὶ μὴ τοιαῦται Κυρίαί αἵτινες ἀκούουν εἰς τὴν ῥωσικὴν Ἐκκλησίαν τὰ εὐαγγέλια ῥωσιστί ; Ὅ,τι καταλαμβάνομεν ἡμεῖς ὅταν τὰς βλέπωμεν χωρὶς νὰ τὰς ἔχωμεν καταλάβει·

Ἐπιτυχὴς ἦν ἡ παρῳδία τῆς γενομένης κατὰ τοὺς ἐπιταφίους ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀνθεμπορίας. Ἐξῶθεν καρυφείου κατὰ τὴν ὁδὸν Διόλου νέοι εὐτράπελοι παρέθεσαν τράπεζαν καὶ ἐπ' αὐτῆς δίσκον μετ' ἀνθέων καὶ τινῶν πενταλέπτων.

Αὐτὸ δὲν τὸ νομίζομεν ἀείθειαν, ὅταν τὸ παράδειγμα δίδωσιν οἱ κύριοι ἐπίτροποι· οἰκτείρομεν μόνον τὴν ἰσομοίωσιν τῆς ἐκκλησίας πρὸς καφενεῖον.

Αὐτοὶ οἱ κύριοι οἱ ὑπηρετοῦντες καὶ ὑπηρετούμενοι ἀπὸ τῶν ἑλληνικῶν ταχυδρομείων Ἀλεξανδρείας θέλουν ν' ἀποδείξουν ὅτι τὸ καλὸν αὐτὸ ταχυδρομεῖον ἰδρύθη ὡς κατὰ στήμα βιοποριστικὸν δι' αὐτοὺς, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὴν πο-

λυαρίθμον ἑλληνικὴν ἀποικίαν τῆς Αἰγύπτου ; Ἐπανειλημμένα παραστάσεις ἀξιοτιμῶν ἐκείθεν συμπολιτῶν μας διεκτραφηδοῦσι τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν τοῦ αὐτόθι ταχυδρομείου ἀναξίου ἀκόμη καὶ διοικήσεως Φελλάγων. Αὐτὰ εἶναι προανακρούσματα τὰ ὁποῖα ἐὰν δὲν φέρουν εἰς θεογνωσίαν τοὺς ἐκεῖ ταχυδρόμους θὰ τὰ παρακολουθήσῃ μεγάλη μουσικὴ συμφωνία ὅπως πρόσωπα, πράγματα, γεγονότα καὶ καταχρήσεις ἔλθωσιν ὅλα εἰς γνῶσιν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν Ταχυδρομείων, παρ' ἧς καὶ ζητοῦμεν τὴν ἐπανάρθωσιν.

Βρέχει διδάκτορας. Χθὲς ἦτο μόνον ψιλοβρόχι, διότι ἀνεκνήρυστο διδάκτωρ τῆς νομικῆς ὁ φίλος κ. Ἀριστείδης Ρούκας. Τὸν γνωρίζετε καὶ σὰς γνωρίζει.

Καὶ ἕτερος τῶν καλῶν μας νέων, ὁ Κ. Κολιάτσος, φέρει σήμερον τὸ δίπλωμα διδάκτορος. Ραίνομεν τὸ σταδίον του μὲ τὰς θερμότητας εὐχάς.

ΤΑ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ ΓΙΑΛΟΥΣΗ καὶ Σας

Ἐπανήλθομεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως διὰ τῆς Θεσσαλίας τοῦ κ. Γιαλούση, πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν λαμβανόμενον ὑπ' ὄψιν ὅτι πρὸ ὀλίγων ἀκόμη μηνῶν τὰ ἀτμόπλοια Γιαλούση καὶ Σας ἐπέλαβοντο τῶν μεγάλων γραμμῶν τῆς Ἀνατολῆς, ὅτι οἱ πλοῖες τῶν εἶναι κανονικώτατοι, εὐχάριστοι καὶ ἀσφαλέστατοι. Οἱ πλοίαρχοι τῆς Θεσσαλίας ὅτε κ. Κουκουδάκης καὶ ὁ κ. Πρίμας ὅχι μόνον εἶσιν ἐμπειρότατοι ναυτικοί, ἀλλὰ καὶ κατέχουσιν ὄλην ἐκείνην τὴν κοινωνικὴν ἀβρότητα ἥτις νομίζεται διὰ τοὺς κυβερνήτας τῶν μεγάλων ταχυδρομικῶν πλοίων τῆς Εὐρώπης ὡς ἐν ἐκ τῶν ἀπαραιτήτων προσόντων.

Τὰ ἄλλα δύο τῆς Ἑταιρίας ἀτμόπλοια, Ἡπειρος καὶ Μακεδονία, ὑπηρετοῦσι κυρίως τὰ παράλια τῆς Μ. Ἀσίας. Τὰ ὑποδέχονται δὲ μετ' ἐνθουσιασμοῦ οὐ μόνον οἱ θερμοὶ Ἕλληνες τῶν μερῶν ἐκείνων, ἀλλὰ καὶ οἱ Ὀθωμανοὶ αὐτοί. Τὰ φύσει δειλὰ χαρίσματα ἀποφασίζουσι νὰ ταξειδεύσων, μόνον διότι Ῥαμφοὶ κυβερνοῦσι τὰ πλοία αὐτά. Ἡκούσαμεν Ἕλληνα Ἀνατολίτην ἐπιβαίνοντα τῆς «Θεσσαλίας» ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως δι' Ἀττάλειαν μέσον Πειραιῶς ὅτι καὶ δύο μῆνας ἀν ἐπρόκειτο νὰ ταξειδεύῃ, θὰ ἐπρότιμα πάλιν τὴν Θεσσαλίαν, ἀδιὰ νὰ ὠφελῇ τὸ Ῥθνος, καθὰ ἀφελῶς μᾶς ἔλεγεν. Τὰ «Βιβλία τῶν Παρατηρήσεων» τῆς Θεσσαλίας εἶναι κατὰμεστα λυρικῶν εὐχαριστήσεων διαφόρων γλωσσῶν καὶ ἔθνευ. Ἀρμένιοι, Τούρκοι, Ἕλληνηδες, Ἰταλοὶ, ὅλοι ἐπαναλαμβάνουσι τὸ κλασικὸν ἐκεῖνο : «Καὶ ἐγὼ διακηρύσσω» κτλ. «Anche io» κτλ. Ἀφοῦ ἀνεγγόμεν καὶ ποιήμα εὐχαριστήριον ἐνὸς Καπλανίδου εἰς μέτρον : Ἀπὸ ῥυπαρῶν χειλέων, ἀπὸ ἀκαθάρτου γλώσσης. Φανταζόμεθα τί θὰ γίνῃ ὁ πυρὴν αὐτὸς ὅταν ἡ μικροσκοπικὴ ἑταιρία Γιαλούση καὶ Σας ἀναπτυχθῇ εἰς μεγάλην Πανελληνίον ἀτμοπλοικὴν ἑταιρίαν, ἥτις ἐξακολουθεῖ δλονὲν γεννωμένη, ἀφοῦ εἶναι τόσον μεγάλη.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ.

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ελλάς, Τουρκία, Γαλλία, Αγγλία, Ρωσία, Γερμανία, Αυστρία, Ιταλία κτλ. κτλ.

ΣΚΗΝΗ Α'. (Βερολίνον)

Η σκηνή παριστᾷ αἰθουσαν, ἐν ἣ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἀνωτέρω Δυνάμεων κάθονται περὶ κυκλωτέρῃ τινι τράπεζαν πίνοντες τσάι καὶ καπνίζοντες. Ὁ Δηλιγιάννης κάτω-χρως ζητεῖ τὸν λόγον, καὶ ἐν μέσῳ χαμημμάτων καὶ ἀκροβουλιστικῶν τινων συνδιαλέξεων, λειψάνων τῆς μεγάλης εὐρωπαϊκῆς συζητήσεως, ἀρχίζει :

ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ. Ἡ Ἑλλάς, ἡ μικρὰ ἐκείνη χερσόνησος, ἡ ἐγκατακεκμημένη εἰς τὰς ἐσχατίας τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ἡ τὸν βραχίονα, κάλλιον δ' εἰπεῖν, τὴν παλάμην τῆς μεγάλης Εὐρώπης ἀποτελοῦσα, ὡς ἡ ἀδελφὴ Ἰταλίαι τὸν πόδα αὐτῆς, νεσερα! θυγατέρες οἶονε! χειραγωγῶσαι καὶ ποδηγετοῦσαι τὴν γεγηρακυῖαν Εὐρώπην, ἡ Ἑλλάς, δι' ἐμοῦ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ, Βουλευτοῦ Γόρτυνος, ἱππότου πολλῶν σαγμάτων τῆς Εὐρωπαϊκῆς τιμῆς, παρίσταται ἐνώπιον ὑμῶν, ὅπως ἐξαιτηθῆται τὰ δικαιώματά της!! Ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, αἱ παραδόσεις αὐτῆς, αἱ μελλοντικαὶ αὐτῆς ἐλπίδες, δὲν δύνανται ἐπὶ πλέον νὰ τὴν περικρατήσωσιν ἐντὸς τῶν στενῶν ὁρίων, ἐν οἷς εὐρίσκεται, καὶ ἄτινα ὑπὸ πολιτειολογικῆν, γεωγραφικῆν, καὶ στρατηγηματολογικῆν ἔποψιν εἰσὶν ἀνεπαρκῆ! (Καταπίνει ὀλίγο σάλιο ἀντὶ σουμάδας). Ἡ Ἑλλάς κατὰ τὸν Ρωσοτουρκικὸν ἀγῶνα, ἐτήρησε τὴν οὐδετερότητα ἐκείνην, τὴν ὅποιαν κραταῖα κατὰ θάλασσαν Δύναμις τῆ καθυπηγορεύσατο! Οὐχ' ἦττον. . . .

Εἰς ἀντιπροσώπου. Ἄρκει! ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ. Τὰ λοιπὰ ἀναγινώσκετε ἐν τῷ ὑπομνήματι τούτῳ (καταθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ γεννηθῆ-τω φῶς!)

ΒΑΔΙΚΤΩΝ. (Προτείνει τὴν γνωστὴν ὁροθεσίαν εἰς τοὺς λοιποὺς ἀντιπροσώπους ἧτις γίνεται παρὰ πάντων ἀποδοκτικῆ καὶ λύεται ἡ συνεδρίασις).

ΒΛΑΧΟΣ (πρὸς τὸν Δηλιγιάννην). Κύριε ὑπουργέ! τὰ ἐκαταφέρατε λαμπρὰ! . . .

ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ (λεπτεπιλέπτως) Ναί φίλτατέ μοι, ἀλλὰ δὲν με ἀφῆκαν νὰ λαλήσω! . . .

(Εἰκῶν.)

Φαίνεται ὁ λιμὴν τοῦ Πειραιῶς καὶ ἐξῶθεν αὐτοῦ ἡ ἀνοικτὴ θάλασσα. Ἐν ἀτμόπλοιον φορτωμένον ἀπὸ ἐνθουσιώδη ὄχλου, ἐν οἷς διακρίνονται ὁ Ροντήρης καὶ ὁ Στεφανίδης, ἐξέρχεται εἰς προὔπαντησιν τοῦ φέροντος τὸν Δηλιγιάννην ἀτμοπλοίου. Τὰ δύο ἀτμόπλοια συναντῶνται, ὁ στέφανος δίδεται, ὁ Στεφανίδης ἐκπέμπει μερικὰς βωμολοχίας, ζητωκραυγαὶ πολλαὶ ἀντηχοῦσι, κατατρομάζουσιν οἱ ἰχθυοὶ, καὶ τὰ δύο ἀτμόπλοια εἰσπλέουσιν εἰς τὸν λιμένα, ἐν ᾧ ὁ Δηλιγιάννης ἐν μέσῳ ζητωκραυγῶν ἀναμένοντος ἄλλου ὄχλου ψιθυρίζει:— Τὸ καθῆκον!! τὸ καθῆκον! . . .

ΣΚΗΝΗ Β'. (Πρόβεζα)

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αἰθουσαν τουρκικὴν : οἱ Ὀθωμανοὶ ἀντιπρόσωποι, ἐν οἷς διακρίνεται ὁ Μουχτάρ κάθονται σταυροπόδι καπνίζοντες ναργιλέν. Οἱ Ἕλληνας, ἐν οἷς προΐσταται ὁ Σούτσος, κάθονται καὶ αὐτοὶ σταυροπόδι καπνίζοντες σιγάρα τῆς ἀβάνας. Οἱ καπνοὶ αὐτοὶ κατ' ὀλίγον σχηματίζουσιν ὁμίχλην ἐν τῇ ὁποίᾳ οἱ ἀντιπρόσωποι μόλις ἀλληλοβλέπονται.

ΣΟΥΤΣΟΣ. Κύριοι ἀντιπρόσωποι! γνωρίζετε, ἐλπίζω, τὸν σκοπὸν τῆς ἐνταῦθα συνελεύσεώς μας : εἶναι ἡ συνεννόησις ἡμῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἐν τῇ Βερολινεῖῳ συνθήκῃ ἐμπεριεχομένου περὶ ἑλληνικῶν ὁρίων ἀρθροῦ . . . καὶ . . .

ΜΟΥΧΤΑΡ (πρὸς τὸν Πουρναρᾶν). Κύριε Πουρναρᾶ, δὲν καπνίζετε;

ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ. Ἄ! Σὲ εὐχαριστῶ πρὸ ὀλίγου ἐκάπνιζα. . .

ΜΟΥΧΤΑΡ (μεγαλοφώνως). Καθίρ! φέρε μας καφρέδες! . . . (πρὸς τὸν Σούτσον) ἐπεθύμουν καὶ ἐγὼ ἐπὶ τοῦ ἀρθροῦ αὐτοῦ νὰ ἐπήρχετο κάποια συνεννόησις (τραβάει μίαν ἀπὸ τὸ ναργιλέ του).

ΣΟΥΤΣΟΣ. Ἡ κυβέρνησις ἤθελε πολὺ εὐχαριστηθῆν ἢ ὑψηλῆ ὑμῶν αὐτοκρατορία προέβαιεν εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς συνθήκης ἐκείνης ἀναφορικῶς πρὸς τὰ ἑλληνικὰ ὅρια

ΜΟΥΧΤΑΡ. Δὲν ἀμφιβάλλω! (τραβάει ἀκόμα μίαν), ἀλλὰ θὰ ἐπεθύμουν νὰ διαχαράζητε τὰ ὅρια αὐτὰ ἐπὶ τοῦ χάρτου τούτου, (ἀποκαλύπτεται καὶ ἐκ τοῦ σακίτου του ἐξάγει ἕνα χάρτην) διὰ νὰ ἴδω κατὰ πόσον καὶ ἡ ἰδικὴ μου κυβέρνησις ἤθελε τὰ ἀποδεχθῆ

ΣΟΥΤΣΟΣ. Φρονῶ περιττὸν, ἀφοῦ ἤδη εἶναι διακεχαραγμένα, οὐχ' ἦττον ἰδοὺ ποῖαν γραμμὴν ἐνοεῖ ἡ κυβέρνησις μου (σύρει μίαν μολυβδοκονδυλιὰ ἀπὸ τὸν Καλαμᾶ, ἀλλὰ κατὰ τὴν διαχάραξιν σπάζει τὸ μολυβδοκόνδυλον) ἕνα σουγιά! . . . κύριε Ποτὲν τὸ σουγιά σας! . . . (ὁ Ποτὲν ἀφωπνίζεται ἐντρομος, ἐνῶ πάντες οἱ ἄλλοι βγάζουν τοὺς σουγιάδες των).

ΜΟΥΧΤΑΡ. Περιττὸν, περιττὸν! ἐνοήσαμεν! δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μουντζαλώσωμεν τὸν χάρτην διότι κοστίζει! . . . (πρὸς τὸν Σούτσον) Κύριε ἀντιπρόσωπε θὰ ὑποβάλωμεν τὰς αἰτήσεις σας πρὸς τὴν κυβέρνησίν μου! Ἡδὴ δυνάμεθα νὰ διαλυθῶμεν ἀφοῦ συνεννοήθημεν ἀρκούντως. Χαίρετε!! (ἀπέρχονται οἱ Τούρκοι καὶ οἱ Ἕλληνας μιμουῦνται τὸ παράδειγμά των ἐν ἡσυχίᾳ).

(Εἰκῶν.)

Ἐξῶθεν τοῦ Πειραιῶς φαίνεται ἡ Ἀμφιπέριον κομίζουσα τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Πρεβέζης ὀλοταχῶς. Οἱ καπνοὶ τῆς ἐξέρχονται καὶ ἀπὸ τὰ τέσσαρα φουγάρα* συγχρόνως καπνίζουσι καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι* καπνίζει καὶ τὸ ἀναμένον αὐτοὺς εἰς τὴν προκυμαίαν πλῆθος* καπνίζει καὶ τὸ πλήρωμα* καπνίζουσι καὶ τὰ ἐργοστάσια τοῦ Πειραιῶς* καπνίζουσι ὅλοι! . . .

ΣΚΗΝΗ Γ'. (Κωνσταντινούπολις).

Ἡ σκηνὴ παριστάνει μὲν μὲν μὲν αἰθουσαν ἐν ἣ σοβαρῶς κάθονται ἐπὶ ἀνακλίντρων ὁ Βράϊλας, ὁ Κουντουριώτης, ὁ Πουρναρᾶς, ὁ Κολοκοτρώνης ἀναμένοντες τοὺς Τούρκους ἀντιπρόσωπους.

ΒΡΑΪΛΑΣ. Περιέργον! παρήλθε μίαν ὥρα ἀπὸ τῆς προσδιωρισμένης πρὸς συνλεύσειν καὶ ἀκόμη. . . .

ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ (διακόπτων αὐτὸν ἀποτόμως) Ἄ! τοῦτο μὴν σὰς ἐκπλήττη* οἱ Τούρκοι εἶναι πάντοτε βραδεῖς, ἀλλὰ θὰ ἐλθῶσιν, εἶμαι βέβαιοι!! . . . (Τὴν στιγμήν ταύτην εἰσέρχονται ὁ Μουχτάρ, Σάββα Πασσᾶς, Καραθεοδωρῆς καὶ ἄλλοι ὀθωμανοὶ ἀντιπρόσωποι).

ΜΟΥΧΤΑΡ (προσκλίνων). Χαίρετε!

Οἱ Ἕλληνες (ἐγειρόμενοι). Ἀντιχαίρετε!

Εἰς τοὺς Τούρκους. Πῶς περνᾶτε;

ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ. Ἄρκετὰ καλὰ καὶ 'σεῖ!

ΣΑΒΒΑ ΠΑΣΣΑΣ (πρὸς τὸν Κουντουριώτην) mille merci! et vous!

ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ. Pas mal! . . . (ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Τούρκοι λαμβάνουσι τὰς θέσεις των).

ΜΟΥΧΤΑΡ. Κύριε Κουντουριώτη, πῶς ἔχει ἡ οἰκογένεια, τὰ παιδιὰ ὅλα, καλὰ;

ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ. Σὰς εὐχαριστῶ! . . . μετὰ τινα σιωπὴν) σὰς ἐπεριμέναμεν μίαν περίπου ὥραν!

ΜΟΥΧΤΑΡ. Ἀληθῶς; πολὺ λυποῦμαι! . . .

ΒΡΑΪΛΑΣ (λίαν σοβαρῶς). Κύριοι ἀντιπρόσωποι! τρίτην ἤδη φορὰν ἡ Ἑλλάς διὰ τῶν ἀπεσταλμένων της παρίσταται ἐνώπιον ὑμῶν, ὅπως, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς Πύλης, συσκεφθῆ ἐπὶ τῆς μεταξὺ τῶν δύο ἐπικρατειῶν ὑφισταμένης διαφορᾶς!

ΜΟΥΧΤΑΡ. Καὶ ἡ ἡμετέρα κυβέρνησις, ἀξιώσιμοι κύριοι ἀντιπρόσωποι, δὲν ἠνόησέ ποτε νὰ ἀκνήσῃ εἰς τὴν συνάντησιν ταύτην μετὰ τῆς γείτονος φίλης!

ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ. Θὰ ἐπεθύμουν ὁ εὐγενῆς ἀντιπρόσωπος νὰ μᾶς εἴπῃ τί ἡ κυβέρνησις αὐτοῦ σκέπτεται ἐπὶ τῆς διαφορᾶς ταύτης;

ΜΟΥΧΤΑΡ. Ἀκριδῶς περὶ τούτου πρόκειται, εὐγενεῖς κύριοι ἀντιπρόσωποι, καὶ θὰ ἐπεθύμουν νὰ διατυπώσητε σαφῶς τὰς ἀξιώσεις σας ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ.

ΒΡΑΪΛΑΣ. Ὁ εὐγενῆς ἀντιπρόσωπος ζητεῖ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἐξέτασιν γνωστοῦ ἤδη ἀντικειμένου καὶ εἰς τὴν ἀναθεώρησιν ἀποφάσεως ἐπιδικασίας τῆ Ἑλλάδι ὅ,τι αὐτὴ ἐν τῷ δικαίῳ της ἀπῆτησε! Δὲν πρόκειται λοιπὸν σήμερον εἰμὴ περὶ τοῦ τρόπου τῆς πραγματοποίησεως τῆς ἀποφάσεως ἐκείνης.

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ (Ἐξάγει πελώριον χάρτην κυλινδρῶσιδῶς ἐδιπλωμένον καὶ ἐκτυλίσσει αὐτὸν πρὸ τῶν Τούρκων ἀντιπροσώπων). Pardon κύριοι ἀντιπρόσωποι! Ἐγὼ εἰργάσθην ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς καὶ θὰ σὰς δώσω νὰ ἐνοήσητε τὰς πραγματικὰς μᾶς ἀξιώσεις. . . Ἰδοὺ τὰ νέα ὅρια τῆς Ἑλλάδος (δεικνύει αὐτὰ εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους, οὔτινες ρίπτουσι ἐπίφθορον βλέμμα ἐπὶ τοῦ χάρτου).

ΣΑΒΒΑ ΠΑΣΣΑΣ (κατ' ἴδιαν). Καλὸς χάρτης νὰ μπορούσαμε νὰ τοὺς τὸν σουφράναμε! . . .

ΜΟΥΧΤΑΡ. Κύριοι ἀντιπρόσωποι ἤθελον παρακαλέσει ὑμᾶς νὰ δανείσητε τὸν χάρτην αὐτὸν, ἵνα τὸν ἐπιδειξώμεν τῷ ἡμετέρῳ Ὑψηλῷ Ἀνακτῇ . . . ἴσως θὰ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ. Ὡ! εὐχαριστῶς!!

ΜΟΥΧΤΑΡ (λαμβάνων τὸν χάρτην διπλώνει αὐτὸν καὶ ἀποτείνεται πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἀντιπρόσωπους). Εὐγενεῖς κύριοι, ἡ συνλεύσις θεωρεῖται περαιωμένη ἐν μεγίστῃ ἀρμονίᾳ καὶ συνεννοήσει! . . . Χαίρετε! . . .

Οἱ Ἕλληνες. Ἀντιχαίρετε!

ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ. Adio χάρτη! ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ (πρὸς τὸν Κολοκοτρώνη). Δὲν σ' ἐτρέβηξαι ἀπὸ τῆ φόρμα νὰ μὴ τὸν ἀφήσης;

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ. Δὲν ἤμπορούσα . . . τὸ ἀπῆγει ἡ διπλωματικὴ ἔθιμοτυπία! ἐπειτα ἀφῆσε νὰ τὸν ἴδῃ ὁ Σουλτάνος, θὰ μᾶς ὠφελήσῃ ὅπωςδῆποτε! . . . (Ἀπέρχονται).

(Εἰκῶν.)

Δεκάτη πρωῖνὴ ὥρα, πλῆθος πολὺ ἀνεβοκαταβαίνει τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν, ἡ ἡμέρα εἶναι αἰθρία* οἱ ἐφημεριδοπῶλαι στενωπορεῖα τῆ φωνῆ ἀγγέλλουσι τὴν λῆξιν τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει διαπραγματεύσεων καὶ τὴν ἀφίξιν τοῦ κ. Κολοκοτρώνη ἀναγινώσκουμεν ἐν μιᾷ τούτων : αἰθεῖς ἀφίκετο ὁ κ. Κολοκοτρώνης ὑπασπιστῆς κτλ. κτλ. μέλος κτλ. . . λέγεταί ὅτι μὲν μὲν μὲν ἐνεποίησε τοῖς Τούρκοις ἀντιπρόσωποι ὁ παρ' αὐτοῦ διαχαραχθεὶς χάρτης, ὅν ὁ Ἕλλην ἀντιπρόσωπος ἐδωρήσατο αὐτοῖς. Ἐν Κ) πόλει ἐτελέσθησαν καὶ οἱ γάμοι τοῦ κ. Πουρναρᾶν.

ΣΚΗΝΗ Δ'. (Βερολίνον).

Ἡ σκηνὴ παριστάνει μεγαλοπρεπῆ αἰθουσαν, ἐν ἣ φαίνονται πάντων τῶν ἔθνων οἱ ἀντιπρόσωποι πλὴν τῶν Ἑλλήνων καὶ Τούρκων.

Εἰς ΒΕ ΑΥΤΩΝ. Κύριοι! τὸ ἑλληνοτουρκικὸν ζήτημα δὲν ἐλύθη εἰσέτι* φρονῶ ὅτι ἐπ' αὐτοῦ, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων ἐκκρεμῶν ζητημάτων, πρέπει νὰ ἐπέλθῃ ὀριστικὴ λύσις. Ἡ Τουρκία εἶναι πείσμων, δύστροπος εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν παρ' αὐτῆς ὀφειλομένων, ἀλλ' ὁμόφωνος εὐρωπαϊκὴ πίεσις δύναται νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ἐνδώσῃ ἐπὶ τέλους. Τὸ ἑλληνοτουρκικὸν ζήτημα ἔσχε μέχρι τοῦδε κωμικὰς διαστάσεις. (Ἀκούσατε! ἀκούσατε!) Μία ἐν Πρεβέζῃ συνλεύσις τῶν ἐνδιαφερομένων ἔθνων ἀπέβη πρὸς ὄφελος ξενοδόχου τινος ἐν Ἀθῆναις (ἐλαρότης) καὶ μίαν ἄλλην ἐν Κ) πόλει πρὸς σφετερισμὸν χάρτου τινος ἐφ' οὗ ἦσαν διακεχαραγμένα τὰ νέα ὅρια τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὅν ὁ Ἕλλην ἀντιπρόσωπος ἐπέδειξε τοῖς Τούρκοις ἀντιπροσώποις. (Γέλως). Φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ δοθῆ πέρας εἰς τὴν ἀνοστον αὐτὴν κωμῶδιαν ἧτις ἐμπαίζει οὐ μόνον τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρον τῆς Εὐρώπης τὴν ἀπόφασιν!!

ΠΑΝΤΕΣ ΟΜΟΥ. (in coro) Πρέπει νὰ πιέσωμεν τὴν Τουρκίαν νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν παραχώρησιν τῶν ἐπιδικασθεισῶν τῆ Ἑλλάδι νέων ἐπαρχιῶν, ὧν τὰ ὅρια ἀρχονται ἀπὸ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τελευτῶσι εἰς τὸν Καλαμᾶν, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν Ἰωαννίνων* ἡ ἀπόφασίς μας θεωρεῖται ὀριστικὴ καὶ ἀμετάκλητος. (Ἀπέρχονται πάντες).

(Εἰκῶν.)

Χιλιάδες ἀνθρώπων συνωθοῦνται εἰς τὰς ἀγυῖας τῶν Ἀθηνῶν, καμπανοκρουσαὶ ἀντηχοῦσι πανταχόθεν, διαδηλώσεις καταρτίζονται, αἱ ζητωκραυγαὶ φθάνουσι μέχρι τῶν οὐρανῶν, ὁ Φιλήμων ἐκφωνεῖ λόγους, σημαῖαι, τύμπανα, μουσικαὶ, θοῦρα ἡρωικὰ, λιτανεῖαι, καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ ἔθνικὴ πανήγυρις περατοῦται μετ' ὁ ἐκφραστικώτατον ἐκεῖνο good night? τοῦ ἀφελοῦς χασάπη πρὸς τὸν Κόρβετ!

ΣΚΗΝΗ Ε'. (Μετὰ ἐν ἔτος.)

ΕΛΛΑΣ (πρὸς τὴν Τουρκίαν). Ἐπὶ τέλους θὰ τὰ καταλάβω μόνη μου ἂν δὲν μοῦ τὰ δώσης...

ΤΟΥΡΚΙΑ. Ἄν σοῦ βαπτᾶ!...

ΕΛΛΑΣ. Πλὴν λησμονεῖς ὅτι ἔχω καὶ τὴν Εὐρώπην δ-μόρωνον ἀναγνωρίσασαν καὶ ἐπιδικάσασαν τὸ δικαίωμά μου.

ΓΑΛΛΙΑ. Δὲν ἀναγνωρίζομεν τίποτε!... δὲν ἔχεις κἀνὲν δικαίωμα!...

ΕΛΛΑΣ. (Κάμνει μερικὰ νοήματα οἷονεὶ κεραυνοβοληθεῖσα.)

ΓΕΡΜΑΝΙΑ (πρὸς τὴν Γαλλίαν.) Μὴ τὸ κουνήσης!...

ΑΥΣΤΡΙΑ Καὶ ἐγὼ εἶμαι σύμφωνος.

ΑΓΓΛΙΑ. Ἐγὼ θὰ ὑποστηρίξω τὰ δικαιώματα τῆς Ἑλλάδος ὅσον μοῦ εἶναι δυνατόν...

ΙΡΑΝΝΔΙΑ. Σοῦ τρώω τὸ μάτι!...

ΙΣΠΑΝΙΑ. (Προκηρύσσει ποιητικὸν διαγωνισμόν πρὸς τιμὴν τοῦ Καλδερῶν καὶ τοῦ Βλάχου!)

ΡΩΣΣΙΑ. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐτινάχθη προχθὲς εἰς τὸν ἀέρα ἀπὸ ἑνα μηδενιστῆν!...

ΙΤΑΛΙΑ. Χθὲς ἀφίκετο οἰκογενειακῶς ἡ πρῶν Αὐτοκράτειρα τῆς Ῥωσσίας, χήρα τοῦ δολοφονηθέντος Τσάρου...

ΣΟΘΗΔΙΑ ΚΑΙ ΝΟΡΒΗΓΙΑ

(Εἰκόν.)

Ἐν Κωνσταντινουπόλει συνέρονται ἐν αἰθούσῃ τινι οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Μεγάλων Δυνάμεων πρὸς νέαν διακανόνισιν τῶν ἑλληνικῶν ὄριων. Εἰς τὰ σύνορα συναθροίζεται ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς πρὸς κατάληψιν τῶν ἐπαρχιῶν μας... ἐνῶ ὁ **Κουμουνδούρος** κεκλεισμένος μόνος ἐν τῷ δωματίῳ του, ἀφίνει ἕνα ἕκαστον κόμβον τοῦ κομβολογίου του, τὸ ὁποῖον ἐρωτᾷ:

— Θὰ πολεμήσωμε... δὲ θὰ πολεμήσωμε... θὰ πολεμήσω. δὲν θὰ πολεμ... θὰ πολ... δὲ θὰ.....

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΕΥΡΩΠΗ. Καλημέρα σας!

ΕΛΛΑΣ. Ὄ! μεγάλη τιμὴ στ' ἀρχοντικό μας.

ΕΥΡΩΠΗ. Τίποτε, τίποτε... ἤλθα μόνον νὰ σᾶς ἀναγγεῖλω τὴν εὐάρεστον εἰδήσιν...

ΕΛΛΑΣ. Καθῆστε, παρακαλῶ. Γιάννη, ἕνα καφέ πολλὰ γλυκὺ...

ΕΥΡΩΠΗ. Τὴν εἰδήσιν ὅτι ἠναγκάσαμεν μὲ τὰ πολλὰ τὴν Τουρκίαν νὰ σᾶς δώσῃ τὴν Θεσσαλίαν ὅλην καὶ ἐκ τῆς Ἡπείρου θὰ σᾶς δοθῇ ἡ Ποῦντα...

ΕΛΛΑΣ. Ποῦντα, ποῦντα, παρακαλῶ, νὰ πᾶ' νὰ τὰ πάρω. Καὶ τώρα μάλιστα. Δὲν πειράζει ἂν δὲν ἦλθε ὁ καφὲς, ἔπειτα τὸν πίνετε.

ΕΥΡΩΠΗ. Μὴ βιάζεσθε δὲ τόσο... Ἀπαιτοῦνται καὶ μερικοὶ τύποι νὰ ἐκτελεσθῶσι.

ΕΛΛΑΣ. Ὄ! νὰ συχωρεθῇ ἡ ψυχὴ σου, κυρὰ Εὐρώπη, ποῦ μοῦ τελείωσες αὐτὸ τὸ βρωμοζήτημα. Κι ἐπεὶ δὲ μὲ βλέπεις ποῦ ἔλυωσα σ' τὸ πόδι ἐπάνου... Δὲς μου νὰ σοῦ φιλῶ τὸ χέρι...

(Ἡ Εὐρώπη μετριόφρονως ἀποσύρει τὴν χεῖρα καὶ ἀπέρχεται.)

(Εἰκόν.)

Ὁ Κουμουνδούρος μὲ τὸν Ζηνοπούλου ἔχουν κατάλογον τῶν ὑποψηφίων βουλευτῶν Θεσσαλίας καὶ λογαριάζουν τοὺς δικούς των. Ὁ Στούπης μελετᾷ εἰς τὸν καθρέπτην τὴν στάσιν τὴν ὁποῖαν θὰ λάβῃ ὀμῶν εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως. Αἱ οἰκοδέσποιαι πλάττουσι μὲ τορευτοὺς βραχιόνας ἀρωματικώτατα τσουρέκια, ἐνῶ εἰς ἑλεφαντιῶν ἐπαίτης ἀκούεται λέγων μὲ βραχνὴν, ἀλλ' ἀρειμάνιον φωνὴν: Ἐάν μὴ ἤμην Δημοσθένης Βαυρδούσης, ἤθελα νὰ εἶμαι Ἀλέξανδρος Κουμουνδούρος.

Enfant

Παρακαλεῖται ὁ ἐπιστάτης τὰς συμβουλὰς ἐνός μακαρίτου νὰ συμπληρώσῃ τὰ χειρόγραφα του, διὰ νὰ ἀρχίσῃ ἡ δημοσίευσίς.

Ὁ ἐν Φιλιατροῖς κ. Ἰβυκος νὰ μᾶς στείλῃ τὸ πραγματικὸν τοῦ ὄνομα διὰ νὰ τοῦ ἐπιστρέψωμεν κᾶτι τι.

Ἐνεκα πολλῆς ὕλης τῆς κυρίας συντάξεως πολλαὶ ἐπιστολαὶ τῶν ἐκτάκτων συνεργατῶν μας δὲν ἐδημοσιεύθησαν. Τοῦτο ἂν μὴ τοὺς δυσαρεστήσῃ, καὶ ἂν ἐξακολουθήσουν νὰ ἐπιστέλλωσι.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Γαλακτοῦχος ἄλευρον τοῦ Καρόλου Λάπ

Farine Lactée Lapp

ἢ

Ἐδερρετικὴ τροφὴ διὰ τὰ παιδία κατὰ τὸν ἰατρὸν κ. Α. Ζίγγην καθηγητὴν τῶν παιδικῶν νοσημάτων καὶ διευθυντὴν τοῦ Βρεφοκομείου Ἀθηῶν.

Παύσατε νὰ τρέφετε τὰ τέκνα σας μὲ ἀραρούτι, σιμιγδάλι καὶ ῥίζι, ἂν θέλετε νὰ μὴ προσβληθῶν ἀπὸ διάρροϊαν, ἀπὸ χρονίαν δυσπεψίαν, ἀπὸ ἀτροφίαν, καὶ τέλος ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ τρέφετε αὐτὰ μὲ τὸ Ἐδερρετικὸν Γαλακτοῦχος Ἄλευρον τοῦ Καρόλου Λάπ, τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθη ὡς τὸ μόνον κατάλληλον πρὸς ὑγιεινὴν θρέψιν τῶν παιδίων.

Ἐύρισκεται εἰς κουτία φέροντα τὸν τρόπον τῆς χρήσεως καὶ πωλεῖται ἐν μόνῳ τῷ φαρμακεμπορίῳ **Κ. Ὀλυμπίου** ὁδὸς Ἐρμού ἀριθ. 206.

ΤΣΑΙ ΑΓΓΛΙΚΟΝ

ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

THE NOIR QUALITÉ EXCELLENTE

διὰ τοῦ τελευταίου Ἀγγλικοῦ ἀεροπλοίου

ἐν τῷ φαρμακεμπορίῳ

Κ. ΟΛΥΜΠΙΟΥ

206.—Ὀδὸς Ἐρμού—206.